

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 369/2021
29.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Станисављевић, адвокат из ..., против противника предлагача Републике Србије, коју заступа Више јавно тужилаштво у Београду, ради рехабилитације, одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Рех ж 16/20 од 06.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 29.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Рех ж 16/20 од 06.10.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија предлагача изјављена против решења Апелационог суда у Београду Рех ж 16/20 од 06.10.2020. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Рех 78/19 од 31.01.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев за рехабилитацију предлагача и утврђено је да је АА био лишен слободе из верских разлога, па је утврђено да су пресуда Војног суда при команди 3. армије К ../99 од 07.05.1999. године и пресуда Врховног војног суда при команди 3. армије К ../99 од 16.06.1999. године, ништаве од тренутка доношења истих, као и све правне последице тих одлука, а рехабилитовано лице АА се сматра неосуђиваним лицем. Ставом другим изреке, обавезан је противник предлагача да предлагачу накнади трошкове поступка у износу од 250.500,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Београду Рех ж 16/20 од 06.10.2020. године преиначено је првостепено решење тако што је одбијен као неоснован захтев предлагача за сопствену рехабилитацију којим је тражено да се утврди да су ништаве пресуда Војног суда при команди 3. армије К ../99 од 07.05.1999. године и пресуда Врховног војног суда при команди 3. армије К ../99 од 16.06.1999. године као и правне последице наведених пресуда, с тим да се предлагач сматра неосуђиваним лицем. Одбијен је захтев за накнаду трошкова предлагача.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, предлагач је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији предлагача, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020).

Правноснажним решењем, одбијен је као неоснован захтев предлагача за сопствену рехабилитацију којим је тражено да се утврди да су ништаве цитиране пресуде, у смислу члана 137. Устава Савезне републике Југославије из 1992. године и одредбе члана 269. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ“ бр. 43/94, 28/96, 44/99) који је важио у време када је настао прекршај. У конкретном случају, другостепени суд је закључио да је предлагачу било омогућено да на адекватан и законом прописан начин оствари приговор савести на који се позивао, односно да војни рок служи цивилно, без оружја и униформе у ВЕ „ББ“, у трајању од 24 месеца, при чему је по дневној заповести, обављање радних задатака предлагача сведено на обављање повртарских послова у стакленику, из чега произлази да предлагач није имао додира са оружјем и војном опремом. Имајући у виду да припадност верској заједници предлагача, не оправдава одбијање служења војног рока у цивилној служби, а да је предлагачев приговор савести усвојен у складу са тада важећим принудно-правним прописима и међународним конвенцијама, другостепени суд је оценио да је захтев предлагача за сопствену рехабилитацију неоснован.

Правилна примена права у истим или сличним предметима, зависи од утврђеног чињеничног стања, ради чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, у циљу разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Такође, нема услова за примену члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер је могућност изјављивања ревизије против правноснажног решења у поступку рехабилитације искључена одредбом члана 18. став 3. Закона о рехабилитацији.

Захтев за рехабилитацију у овој правној ствари је поднет 13.12.2016. године. Првостепено решење донето је 31.01.2020. године. Другостепено решење донето је 06.10.2020. године.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**